

ver kaldt Socialist, Radikal osv. osv., det er man saa vant til at blive kaldt; det tror Ingen paa, men det skader rigtignok Landet. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) var meget indigneret over Ytringer, som det ærede Medlem fra Bogø (Berg) havde brugt om en Protokol, og han sluttede deraf, at der var stor Fare ved saaledes at fremsætte nedfattende Meninger om Landets Domstole. Han hævdede med megen Barme, at saadant maatte ikke komme frem, det skadede den Afgøelse, man er Domstolene skyldig, og der var Grund nok til ikke at bruge den Slags Ytringer. Jeg skal ikke inblade mig i Disput med det ærede Medlem, men det forekommer mig, at Fædrelandskjærlighed burde afholde fra at stemple sine Modstandere som Socialister, Radikale, Republikanere og den Slags Ting, naar man meget godt kan sige sig selv, at det slet ikke er Tilfældet, thi hvad er Følgen deraf? Følgen deraf er, at de udenlandske Blade, der ikke ere inde i vore Forhold, optage og tro paa disse Beretninger, og det er bevisligt, at de have gjort det ved gjentagne Exempler endogsaa. For ikke ganske længe siden har der saaledes staaet i en eller anden engelsk Review en Artikel, som tydede paa, at det i England er en almindelig Mening, at Folkethingets Flertal bestaar af røde Socialister, og det er en Mening, som jeg tror ligeledes har været yttret i et londonsk Dagblad et Aar i Forveien. Hvoraf kommer det? Det kommer af den Kampmaade at stemple sine Modstandere som Socialisternes Allierede; og alle disse mistænkeliggjørende Ytringer, hvori Enhver kommer til at lægge meget mere, end der ordret staaer i dem, og hvorved Udlandet ledes til en nedsettende Dom om Danmark, føre til, at vi udsætte vort Land for i Farens Stund at staa forladt (Modsigelse). Sa, jeg siger, at denne Betragtning burde afholde de Herrere fra at bruge en saadan Taktik, men jeg har lagt mindre Vægt derpaa, saa længe de ikke gif ud paa at stemple Modstanderne som kongejendiske, fordi jeg tror, at det var af ringere Betydning, da Folk dog ikke troede derpaa, og fordi det maaste var mindre vigtige Sager, hvorom det dreiede sig, men jeg kan ikke negte, at hele den Retning, der er kommen i Mode, af hvilken det, der er foretaget med Hensyn til Skolelæreren i Arminge, slet ikke er Andet end et enkelt Udslag, en enkelt Frugt, hele denne Retning er ikke blot usund men ogsaa unaturlig. Man maa i et Land, hvor hele Befolkningens store Flertal — og jeg svarer i alt Fald for Bondestanden, jeg svarer ikke for Andre — er gjennemgaaende varm kongefindet, i et Land, hvor Bondestanden er egne kongetro, ikke bruge saadanne Midler; thi man kaster derved en Brand, en Gift ind i den politiske Kamp, som skader Forholdet mellem Konge og Folk, som skader Kronen og skader Landet (Ufbyrdelse), jo man skader Forholdet mellem Konge og Folk ved at stemple Befolkningens store Flertal som mang-

lende Uerbødighed lige overfor Kongen. (Bri: Hvem har gjort det?). Saaledes er hele Retningen. (Stemmer: Det er fuldstændig urigtigt!). Man griber enhver Leilighed til igjennem Pressen (Stemmer: Det vedkommer ikke Sagen!) at stemple — — —

Formanden: Maa jeg bede ærede Medlemmer om at vedligeholde Ro; men tillige maa jeg bede den ærede Taler om at dæmpe det Skarpe i sine Udsald mod politiske Modstandere, som er noget egnet til at opirre Lidenstaberne.

Solstein-Ledreborg: Jeg skal stræbe at efterkomme Formandens Opfordring. Man søger ved denne idelige Fremdragen af intetfigende Ting — jeg skal nu paa denne Maade søge at gjøre det klart for ærede Medlemmer, hvad jeg mener — at bevise, at det i den Veir, som repræsenteres af Oppositionen, skulde mangle paa Uerbødighed for Kongedømmet, eller som om der skulde være republikanske Tendenser til Stede. Jeg skal henvise til „Den Konservative“, det er nærmest de Herrers Organ (Stemmer: Rigsdagstidenden!). Om Rigsdagstidenden vil jeg ikke tale. (Wille: Her skulle vi holde os til Rigsdagen!) Det gjør jeg ikke; jeg holder mig til den hele Taktik, som bliver fulgt af vore Modstandere, den politiske Taktik, som f. Ex. har fundet sit Udtryk i „Den Konservative“, og hvorpaa man vil kunne finde tusinde Exempler andre Steder, hvor den er bleven brugt og benyttet. Derved skader man Forholdet mellem Konge og Folk, og man skader Kongedømmet. Nu forekommer det mig, at ærede Medlemmer ved nærmere at tænke over, hvorledes Kampen er bleven ført i de sidste Aar, maa være tilbøjelige til at give mig Ret, og da jeg selvfølgelig ikke retter nogen Bestyldning mod enkelte Medlemmer, tvivler jeg heller ikke om, at disse enkelte Medlemmer, som staa over de politiske Lidenstaber, der drive denne Slags uheldige Forsøg til Uderlighed, ville, ved her ikke at gjøre sig skyldige i noget Saadant, benytte den foreliggende Leilighed til at flette de politiske Kampe tilbage i et naturligt Spor. Det forekommer mig at være den største Betydning af den her foresaldne Diskussion om Dagsordenen — det er ganske vist et Misgreb, der er stet fra den ærede Kultusministers Side, som formodentlig Ingen vil paatage sig at forsvare, at en Mand er bleven dømt uden at være hørt . . . (Stemmer: Jo, det er let at forsvare!) . . . jeg ser, at der virkelig er Enkelte, der vil forsvare det, det er en anden Sag — men det forekommer mig, som sagt, at den største Betydning af, hvad der her er stet, er, at man heri kan se, hvor til det fører, at man i vort Land lader sig henvise af politiske Lidenstaber til at forsøge paa at stemple sine Modstandere paa en Maade, som slet ikke passer, og til at drage Kongen ind i Partikampe, hvor Kongens Navn ikke